

Anna Böhm

Eerder verschenen in deze reeks

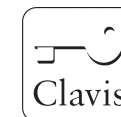
Emma en Bighoorntje. Eenhoorn zijn is kinderspel

Emma en Bighoorntje. Diep vanbinnen een held

Met illustraties van Susanne Göhlich

VERTAALD DOOR INGRID VANDEKERCKHOVE

INHOUD

Een hoofdstuk met een reuzegroot probleem	7
Gelieve in dit hoofdstuk niet te niezen	13
Let op, in dit hoofdstuk plakken de pagina's aan elkaar!	19
Op het einde van dit hoofdstuk gaat een deur op een kier open	30
In dit hoofdstuk is Bighoorntje vastberaden	42
Een hoofdstuk met namaakglitterstof	50
Een hoofdstuk met een geheim adres en slaande eenhoornruzie	59
Dit hoofdstuk had Emma zich anders voorgesteld	71
Een hoofdstuk voor dorstigen	81
Is dit hoofdstuk zo gelukkig als het lijkt?	87
Dit hoofdstuk speelt zich gedeeltelijk in de woestijn af	98
Nieuw hoofdstuk, nieuwe dag, nieuwe problemen	110
Een hoofdstuk met ogen-blikken	118
Van dit hoofdstuk sla je op de vlucht	128
Door dit hoofdstuk fietst Henry als een gek	137
Echt een hoofdstuk over eenhoorns	145
In dit hoofdstuk moet Emma dapper zijn	153
Een onmagisch hoofdstuk	161
Dit hoofdstuk komt op sokken aangelopen	167
Een hoofdstuk met een speciale betovering	172
Een hoofdstuk nacht in het bos	183

Anna Böhm

Emma en Bighoorntje. Vooruit met de hoorn!

© 2019 Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg

© 2022 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Susanne Göhlich

Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove

Oorspronkelijke titel: *Emmi und Einschwein. Ganz vorn mit Horn!*

Oorspronkelijke uitgever: Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg

Trefw.: jezelf zijn, fabeldieren, fantasie

NUR 282

ISBN 978 90 448 4106 0

D/2022/4124/044

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Was dit hoofdstuk maar nooit gebeurd! 193
Ach, wat een hoofdstuk! 198
Een hoofdstuk met brullende bekenden 207
Een hoofdstuk met een onaangenaam scherpe nasmaak 217
Een hoofdstuk met hoorndragers 227

EEN HOOFDSTUK MET EEN REUZEGROOT PROBLEEM

Emma en Bighoorntje renden door de lange gang van de school. De bel voor de pauze was gegaan en alle deuren stonden open. Luid gelach, gebabbel en geroep van de vele kinderen weergalmden door de gang.

Ongerust keek Emma op haar polshorloge. Ze waren laat! Uitgerekend vandaag, net nu alles perfect moest gaan. Zo perfect als een eenhoorn. Tenslotte was de directrice van haar school jarig vandaag. En Emma had een leuke eenhoornverrassing voor haar gepland.

Bighoorntje was monter en gelukkig en zat barstensvol lol, zoals hij zelf zei. ‘Zeg, Emmalietje, zou ik als verrassing glitterstof toveren?’ vroeg hij.

‘Zeker niet,’ riep Emma al rennend. ‘Jij kunt toch helemaal geen glitterstof toveren? Je kunt alleen maar eten toveren.’

‘Dat is waar, je hebt gelijk,’ stelde Bighoorntje vast.

‘Haast je liever wat!’ spoorde Emma haar varkentje aan. ‘We moeten er over één minuut zijn.’

‘Komt in orde, chef!’ riep Bighoorntje en hij lachte.

De vloer was pas geboend en daardoor erg glad. Bighoorntje nam een aanloop, liet zich op zijn billen neerploffen en gleed zo verder door de gang. Tot hij bij de eerste hoek met een knal tegen de huismeester, meneer Oelts, aanbotste. Of beter gezegd, tegen zijn groene rubberlaars.

‘Glijden is verboden!’ mopperde meneer Oelts.

Het fabeldier van meneer Oelts, een middelgrote reus genaamd Oedomar, pakte Bighoorntje op en zette hem in de ettertjesmand. Dat was namelijk de straf voor wie het waagde door de gang te glijden, en eigenlijk ook de straf voor alle andere overtredingen. De reus droeg de ettertjesmand, een ronde bruine mand, gevlochten van wilgentakken, altijd op zijn rug. Hij vervoerde er ongemanierde kinderen of fabeldieren mee. En als Oedomar je eenmaal in de ettertjesmand had gezet, kwam je er niet snel weer uit.

In de mand zat Anton al, een jongen uit Emma’s klas. Hij was een stamgast van de ettertjesmand en belandde er haast elke dag. Dat kwam doordat zijn fabeldier een ploertelf was. Allebei hadden ze al aardig wat uitgespookt, maar vaak kregen ze ook straf voor iets wat ze helemaal niet hadden gedaan. Want het was zo dat de leraren van mening waren dat ploertelfen alleen maar kattenwaad uithaalden en herrie schopten.

Haar varkentje in de ettertjesmand? O nee! Dat kon Emma nu wel missen als kiespijn. Vastberaden ging ze pal voor de reus staan.

‘Beste meneer Oelts, mijn verontschuldigungen!’ zei ze. ‘We zijn gehaast. Daarom besloot Bighoorntje door de gang te glijden.’

‘Gehaast?’ vroeg de reus.

‘Voor mevrouw Walter!’ riep Bighoorntje ongeduldig vanuit de mand. ‘We hebben een verrassing voor haar!’

‘Tss,’ deed Oedomar, die een reus van weinig woorden was.

‘Alsjeblieft, alsjeblieft,’ zei Emma. ‘We zijn dagen bezig geweest met de voorbereidingen.’

Bighoorntje klom op de rand van de ettertjesmand. ‘Oedomaartje! Haal me hier toch uit!’ riep hij.

Meneer Oelts fronste zijn wenkbrauwen. ‘Jij had toch altijd zo’n chaotisch klein varkentje, meen ik me te herinneren? Waarom heb je nu plots zo’n zwabber als fabeldier?’

‘Wablief?’ Emma staarde de huismeester woedend aan en stond op het punt iets lelijks over zijn haar te zeggen, waaronder het woord ‘zwabber’. Maar nu kwam het erop aan beleefd te blijven. ‘Dat is mijn varkentje. Hij is alleen maar als eenhoorn verkleed,’ legde ze uit.

Zoals steeds droeg Bighoorntje zijn gele salopette, maar speciaal voor deze bijzondere dag had Emma ma-

nen voor hem geknutseld: ze had de muts van haar kleine broer geleend en daar lange witte draden garen aan vastgeknoopt. Het was echt een prutswerkje geweest, maar Emma was best tevreden over het resultaat. Maar nu had meneer Oelts het woord 'zwabber' uitgesproken en plots vond Emma haar knutselwerk met de manen niet meer zo geslaagd.

'Mmpf?' snoof de reus. 'Een eenhoorn?'

Haastig legde Emma uit dat de directrice, mevrouw Walter, gek was op eenhoorns. En daarom had Emma voor haar verjaardag een lied geschreven dat over eenhoorns ging.

'En ik doe een dansje,' zei Bighoorntje. Bij het lied had hij de dans van de vrolijke eenhoorns ingeoefend.

'We moeten naar de leraarskamer! Voor de pauze voorbij is,' zei Emma.

'Hm,' deed Oedomar en hij schudde met zijn hoofd. 'Alsjeblieft, alsjeblieft!' zei Emma.

Meneer Oelts zuchtte en knikte. 'Maar wee je gebeente als jouw chaosvarken vandaag nog meer herrie schopt.'

'Nee, dat zal niet gebeuren,' beloofde Emma.

De reus haalde de ettertjesmand van zijn rug en het varkentje klom eruit.

Emma en Bighoorntje gingen ervandoor.

Voor de leraarskamer aan het einde van de donkere gang stonden Mats en Louise te wachten. Ze zaten bij Emma in de klas en hadden de eenhoornverrassing samen met haar voorbereid. Ze zwaaiden ongeduldig naar haar.

'Waar bleven jullie zo lang?' riep Louise door de gang.

'We hadden een *reusachtig* oponthoud,' riep Bighoorntje terug.

Mats snapte meteen wat Bighoorntje bedoelde. Hij grijnsde. 'Hebben jullie Oedomar op stang gejaagd?' vroeg hij.

'Oedomar heeft *ons* op stang gejaagd,' zei Bighoorntje.

Iedereen giechelde, behalve Louise. Zij plantte haar vuisten in haar heupen en kwam voor Bighoorntje staan.

'Hoe zie jij eruit?'

'Gewoon chic,' zei Bighoorntje. Hij ging op zijn achterpoten staan en draaide een paar keer om zijn as. Zijn manen zwaaiden door de lucht. Emma keek haar fabeldier aan.

Nou ja, een perfecte eenhoorn kon je hem niet noemen, maar hij zag er wel schattig uit.

‘Dit is een werkje voor iemand met verstand van zaken,’ zei Louise bazig en ze ging op haar knieën voor Bighoorntje zitten.

En toen wist Emma dat meneer Oelts en Oedomar die ochtend niet het enige probleem waren.

GELIEVE IN DIT HOOFDSTUK NIET TE NIEZEN

Mats had nog geen fabeldier, omdat hij nog maar negen was. En een fabeldier kreeg je pas op je tiende verjaardag. Louise was al tien en zij had de kleine riviermeemin Lolita als fabeldier. Vandaag droegen Lolita en Louise glitterstrikken in hun blonde haren. Lolita kwam aangevlogen in haar kleine wolk en ze keek naar Bighoorntje. ‘Jij een eenhoorn?! Laat me niet lachen,’ zong ze met haar honingzoete stemmetje.

‘Het maakt toch niet uit hoe hij eruitziet?’ zei Mats. Hij deed een stap naar voren en wilde op de deur van de leraarskamer kloppen. Hij stond te popelen om eindelijk hun verrassing voor mevrouw Walter op te voeren.

‘Hallo?!’ riep Louise. ‘Een eenhoorn ziet er altijd chic uit.’

Emma en Bighoorntje keken elkaar aan. Nou, geweldig!

Eigenlijk was de eenhoornverrassing een idee van Emma geweest. Ze had het aan Mats verteld en hij wilde graag meedoen. Maar algauw wist Louise ervan en zei ze dat ze ook wilde meedoen. Sindsdien stelde ze zich zo